

sermō illōis dat robur immensū; robustissimis lauū illud solū flatu sp̄itus, eneruā ac profernit. Ergo nolite timere pulchrum ḡex: Insīna mundi elegit Deus, ut confundat for-
tia.

4. Nihilo tamen minus etiam ipsa in homine extingui extirpari potest: sed ipso volente per summum nefas. Vnde tales quam potenter tormenta patientur? Non iam ut parvitudij rei, non ut qui robur omne naturā in creatis cunctis confrēgerint: sed qui diuinā gratiam fortitudinis contemperint, inque sc̄ipis extirparint. Vnde illud consequit̄ necesse est: vt deserti à Deo, sūdeque per omne scelus à cācōdēmoni volentur. Non sic ijs, qui in Psalterio quotidie sepius *Cantate Domino Canticū Novum.*

5. Quapropter, cum omnis Virtus, Aug. test, ad decem Mandata Dei exequenda dirigatur; etiam dictas iam quinas singulatim eodem omni studio atque conatu convertere contendatis. Et quin hīc per illa decem duci, alteram iuste Quinquagēnam complētis? Quo vt gratiam vobis sufficiat D̄vs, Deiparaque præfūndim: in Psalterio *Cantate Domino Canticū Novum.*

III. QVINQVAGENA.

XI. *Regina Fides.*

Hac est substantia speranda- rum rerum, argumentum non apparentium. Hac ait S. Hier. Diuina terrenis iungit, Patriarchas instruxit, Apostolos fundauit, & Ecclesiam. Hac ait S. Ambros. credit quae non videt, cōfirmat, quae non scit. Est ea charitatis regula, luce- ria Spei, prudentia norma, sc̄ie- tiae forma, SS. Trinitatis nuncia & Sanctorum Spōnia. Est ea sc̄ala viuentium, turris pug- nantium, nauis periclitantium: Secura dux ad glorię portum.

1. Thalamus ei in hoc eft: **DA NOSBIS RODIE.** Nam Eu- charistia Mysterium Fidei, Panem quotidianum dat nobis vel spiritualiter tempr, vel Sa- cramentaliter quandoque. Da- tur ei autem fidelibus, filiis: non canibus, qui foris sunt.

2. Fides Reginas forma & gloria ante dictas supererū vi- veras: Quia Theologica est: at morales ita.

3. Viditis idcirco eam cul- tu tricolorem: ab imo candidā, in mediū purpuream, in sum- mo, auram: scilicet fidem de Incarnatione, Passione, & Re- surrectione, ac Sanctissimi Tri- nitatis gloria. Triplici augu- tam corona, Argentea, Gem- mea,

mea & Stellata; ob dictas cau- fas. Dēstera Calicem cum SS. Hostia; quam fidelibus porri- gens, eos vita reddebat; Sinif- tra Crucem Domini cum Pal- fionis armis deferebat.

4. Pulchritudo eius maior est, quam naturalis pulchritudo noſuem ordinaria Angelorum. Et iure merito. Nam diuinus illa Bonum æternæ gloriæ promeretur, quam tota fit an- gelica natura. Vnde gratior est Deo anima conformata fi- de, quam totius Hierarchiæ natura sola.

5. Verum neceſſe est, mi- nimum Fidei punctum crede- re, quod verius sit, quam ma- ximum in natura intelligible. Quia lumen naturale nimium quām longe eft sub lumine fi- dei. Ita vero res habet, ut inū ordine superioris multo fit per- fectius, quam summum Ordini- nis inferioris.

6. Vnde astimari non po- test iactura anime si vel in mi- nima fidei particulis dubitet, aut discredat: præter quā quod rea omnium constitutur. Quod si igitur Dominus dicat: Petre ego orati pro te, vt non deficiat fides tua: quo impen- sius supplicare nos oportet?

Quare, *Cantate Domino Canticū Novum.*

XII. *Regina Spec.*

Hac est expectatio certa future beatitudinis: ex meritis praecedentibus. Nam finis his, foret præsumptio. 1. Thala- mus sp̄ei est tibi: **DIMITE NO- BIS DEBITA NOSTRA.** Nam per sp̄em in Deo peccatorum fit remissio. Sic David sperauit: desperauit vero Cain. 2. Sp̄em concepit, qui credit, minimum diuina potentia plus posse ad saluandū: quam mundi in- numeri peccatorum valeant ad damnandum. Quantumcumque igitur peccaris: nequid adhuc nimium punctum Cle- maximia Dei exhausti. Quia qui quid in Deo est, id Deus ipse est. Blasphemati Cain, dum aiebas: maior est iniqui- tatis mea, quam ut veniam re- rear. O gloriā Spei vero mag- nam exelamat S. Maximus.

z. Viditis ipsi Reginam in Rege Iesu Christo: o denas inter comites Virgines, cicla- dibus amictis aureis, positi- que genibus cum Regina sup- pliciter pro genere humano deprecantes D̄um, solis pro- picium sperantibus. Regina quoque consipiciat eftis electos. Vitæ libro inferentem.

Pulchritudo eius arque præ- tanta pene pa Fidei videbatur: certe quanta nulli esse esstabi- lis queat. Hac mereorū, Deu- que

que mereamur ita volentem, seque donantem nobis; atque eo misericordia delectatur, sic esse eum filii hominum. Quoque circa de facili isthinc estimare est desperationis immanitatem: quod odium Dei inducit animas desperant. Quod ut a vobis prohibetur Deus, *Cantate Dominino Canticum Nostrum.*

XIII. Regina Charitas.

Hæc omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet: non est ambitionis, &c. omnium est anima virtutum, & forma, ait S. Aug. absque haec nihil in virtute, vel in merito esse valet: cum ea hausto frigida cœlum, Deusque ipse emittit. Ea est meritorum vita, & par pretium, Sanctorum est sanctitas, amarum flamma velis nudorum, & nupcialis. Ipsa uiruela disponit: est, qui se abcondat a calore eius.

1. Thalamus habet in hisce: ET DILIME NOS DEBITA NOSTRA: Teste Christo ad peccatricem: Dimituntur ei multa, quoniam dilexit multum. Et Apostolus, Multitudinem delictorum operit Charitas. Sed qua mensura mensu fuituris in Deum & proximum: eadem & remittitur vobis: ergo dimitte & dimittetur. Seruvi nequam metuatur exemplum: Et vero quid nisi? Nunquid

omnes vos fratres estis? Et in omnibus nunquid inest Deus per essentiam, potentiam & praesentiam? Quid igitur diligere omnes, & dimittere proximis, in quibus adesse Deum agnoscimus. Quod hac in re negatis proximo, Deo negastis.

Audite S. Anselmum. Deus, ait, omnia in omnibus est: ve enentium; ideo omnibus quoque esse regula debet intima. S. Greg. Nyss. ait, O homo, cum amas aliquam: cur minus amabis Deum? quod sunt omnia? Si amas datum, & minus bonum? Summum cur non amies bonum, & omnia dantea? Proximum quoque diliges, vt te ipsum: Quia ait S. Greg. euildem est naturæ tecum: eiusdem gloriae particeps, & unum ens tecum in Deo, in quo vivimus, mouemur, & sumus.

2. Vidistis hanc Reginam tricorem: ob tres dictio[n]is modos, Dei Sui, Proximi; In vestitu deaurato, quasi flamas iacentie: Est enim ignis, ait Greg. diuina dilectionis. Omnium opitulatricem, vt fuit X. domicellis circumlatam.

3. Puleritudo eius, & prætium estimari non possunt nisi inde, quod Sanctus Maximus ait: Amor charitatis est amor Diuinitatis increatae. Quo immensior est amissio[n]e charitatis iactura, lethali admis-

sa

sa peccato. Dicis: Ista in anima nec viu[er]i, nec sensu percipi[er]e. Nec cor, inquam, vides, nec animam sentis, & si per ipsam sentias, vere tamen ipsa in te habes. Atque vt vere diligatis in charitate perfecta. *Cantate Domino Canticum nostrum.*

XIV. Regina Penitentia.

Hæc est dolor voluntate suscep[t]us fatusfaciendo pro peccatis, & porro cauendi peccata. Atque ita est ruina virtutum, reparatio virtutum; confusio demonum, letitia Angelorum, & mundi medicina. Et si ait S. Greg. Naz. certe virtutes sint hominibus amabiles: at ista peccatoribus est amabilior.

1. Thalamus est illi in hoc; ET NE NOS INDUCAS IN TENTATIONEM. Nam, ait S. Hieron. Per penitentiam à tentationibus liberauerunt deamonis, mundi & carnis.

2. Vidistis eam tripli coronam venerandam: ob tres eius partes. Cum veste omni colori: quod Penitentia omnes habeat comites virtutes. Sistrixa flagellum gerentem, idq[ue] floribus coronatum; dexteram pateram suavissimi liquoris: quo penitentibus propinato[rum] deformitas omnis in admirandam formam gratiam

vertebatur. Sane Deo tantum inest odium peccati, vt, si foret possibilis, ad illud ex anima hominis elidendum, etiam mortem ipse subire nil dubiteret. Quod cum non possit per se; id in assumpta natura humana perfecit. Hinc fidelium penitentia vis omnis dimanat: vt in Sacramento, aut quandoque etiam voto solo nullo non peccata, vt nubes, deleantur. Omnis vis Regum est fortuna: ac penitentia efficacia est gratia, cui in natura par nihil est potest.

Examen exofa est plurimis ijs, qui oderunt ieunia, confessiones, feceruntque fugam consuetorum; quique cum male fecerint, exultant in rebus pessimis. Vx hi, qui in venenum sibi vertunt penitentiam edim! Quod vt a vobis malum auertat Deus, *Cantate Domino Canticum nostrum.*

XV. Regina Religio.

Hæc duplex: Communis Christi fidelibus, in Mandatorum Dei obseruatione; & Peculiaris, in Consiliorum Euangelicorum observantia professa confitit. Estque per vetus: vt pote in Moyle & Sacerdotibus populo Sauctioribus ad umbra: Ab Samuele & Prophetis continuata: sub Helia, & Helelio singularius frequentata &

Z culta

culta viguit: Denique ab Iesu perfecta; confirmataque efflorescere gloriose ceperit. Nec alia fuit alioq[ue] unquam Religio ea, quam Christus & Apostoli duxerunt in humanis. Aqua quidem illa Christianorum Communis haud paruo abest interruo. Quantum feliciter dicimus vita potest ac solet proficia in rerum communitate Paupertas, Obedientia perfecta, & integra Castitia. Quian illa Communis esse omnium debet: tam haec paucorum esse dumtaxat potest ab eminentibus eiusdem Excellentias. Quas numero quindecim Reginarum vobis iterum quindinas recepero. Hæc vniuersitas enim quinta decima, superma ceterarum, in sece harum continet perfectiones: quas in super peculiari sua, velut corone, augustius condecorat. Sunt autem istae.

I. QVINQAGENÆ. Prima Excellencia summae perfectionis in Religione est: Incipientium Diffusio perfectionis. 2. Proficiens Continuatio. 3. Maiorum exemplum & ordinatio ad minores informandos. 4. Majorū exclusio. 5. Vite puritas securior.

II. QVINQAG. 6. Vita Contemplativa emmodicas & perfectio clavar. 7. Contempnus mundi: absolucionis & Debellatio. 8. Debellatio damonis fortior. 9. Corporis mortificatio, & immortali-

perfectior. 10. Fervor Ordinis, deuotior.

III. QVINQ. II. Conversatio fratrum Sandier, & quasi angelica. 12. Panitemia austerioris ordinatarior & durabilior. 13. Hominis totius sacrificatio, quæad iudicium, & voluntatem, & facultatem plenior. 14. Voluntatis abnegatio pene infinita. Nam & pro obiecto habet infinitum quasi bonum, quid si fieri posset, semper velle. Potest enim bona infinita nolle aut velle: rati quam libera: sed habere, vel perseguiri non potest. 15. Habendi quodcumque renunciatio facta in manus Domini proprij, scilicet Dei, ut ad Unum omnia redant, unde promanent. Iuxta istud: Qui non renunciaverit omnibus, que posset, non potest meus esse discipulus.

Aitque ex dictis quindecim, liquido patet discernere inter Religionem specialiter Apostolicam & communiter Christianam. Velle affirmare: haec illi parent esse perfectionem aut superioriem; manifesta est heres. Religiosi enim Deo redunt omnia uniuersim, sacerdotes vero tantum hoc vel illud, pro liuitu suo. Quim & Episcopi tametsi in altiore sint perfectione Potestatis; non tame in maiore Virtutis, quam Religiosi: & id saepè, ethi non semper.

2. Thalamus Religioni est ipso: SED LIBERA NOS A

MALO. AMEN. Et rede. Quia Religio, iuxta Aug. sic religat ad bonum: vt soluat ab omnibus malo: Sic vnit Deo, vt dissolvat à mundo sic priuat sensu proprio, vt donet hominem angelico, Adeo etiam, ait S. Hieron. tenent homines in terribilitate, cum difficultate summa: quod in celis Angeli cum facilitate.

Duo autem in Religione eminent eximia. Prior, quod actus eius sit, offerre Deo Latrarium: Quo omnes transcedunt mores virtutes. Alterum, quod confititorum Euang. obseruantia profiteatur; Quod Fidei, ac Spei superaddit.

3. Vidiisti eam coronam triplici extructam, ob tria Vota: vestitu discolorem, ob Ordinum varietatem: Dextera crucifixum: nam Christo crucifixi, & mortui mundo sunt Religiosi: Sinistra libellum gerebat: quod religio ad contemplationem ordinetur. Sub pedibus draconem protrecta: hoc enim religionis est proprium, subiugare diabolum. Decem eius comites, Reginae per similes, perfectioni adiungant Decalogi obseruandi.

Cum igitur Religioni seu Christianæ, seu Religiosis per nihil sit, vel in pulchritudine formæ, vel gloriæ amplitudine, vel magnitudine præstantia: Omnino qui violauerit eam

per apostafiam; porro enormitate icelerum ruant; reliquum sibi non fecere; nisi desperati è mortali vita se in immortalē mortem eiecerint. Ab itis proximo sequuntur interruo: qui necessariam Religionis retardant reformationem. Tales isti existunt feui Pharaonis & Herodes: & cum hisce fors illorum erit. Quorum poenis ne quando confortes inuoluamini; Cautate Domine Canticum Novum.

E P I L O G U S.

Repetite nunc animis, & memoriam colligit: simul audita cum vissis coporate. Deinde nobiscum ipsis rationes intete: actus acteque modum vite ad formam, & normam Reginarum hanc parumper exigit, atque tum datum, futuram prouidentes æternitatem, Beantan aut dannatam; vobis cum statuite.

Equidem in prefatis illud commendo, Psalterium in qua Christi ac Mariae: Cuius quindecim Orationes Dominicanæ Reginæ totidem; quindecim vero dñe Domicilli Angelicas Salutationes C. & L. designabant: quis iustum complevit Psalterium: in quo quia Sanctissima sunt omnia, & verba, & significata: Reginis illis sunt quoddam Augustiflum dignissimumque à Deo positum esse Palatium est eximandum. Z 2 Vc.

Verum enim vero istud vos
cautios etiam atque etiam
velim, nihil hic de reginis, ea-
ruinque comitatu, humanum
cogitatis, inane nihil, aut con-
fictum. Quod facilius equidem
pateret; Si eadem ex me solū
auditu cognouissetis.

1. Verum iam ipsi vestris
oculis confixi sunt: & eo in
diuino tremendoque Mysterio
conficiati estis: in quod cade-
re fictio nulla, nulla suspicio
potest.

2. Ea quoque talia contuiti
estis: que facta sunt, sancta
sunt, planeque diuina.

3. Neque uno, aut paucis
eadem sunt videri cœcessit: ve-
rum plurquam trecentis hic
congregatis.

4. Testor vobis iporum-
met animos, animorumque
motus, mire latos tritibus
permisisti.

5. Ipsam testor summam
veritatem Iesum, in quo mi-
rabilia ea magna confixis-
tis.

Quæ illa & qualia? Humilitas,
Pacem, Latitudinem Spiritus,
Patientiam, & misericordiam.
His primus Reginarum chorus.
Alteri in corona stabant Absti-
nentia, continencia, Prudentia,
Iustitia, & Fortitudo. Summa te-
nebant, Fides, Spes, Charitas,
Punitio, & Religio sancta.
Quibus quid altius habet Ec-
clesia Dei in yniuersitate?

Iam

XVI. Quapropter istæ ani-
mis vestris altissime insident
Reginae Virtutes; earumque in
Platerio quotidiana recolli-
te memoriam. Atque si vul-
tis, me nunc audite. Istud
vehementer suadeo, ut dicitis
quisque virtutibus dies sibi
festiuos decernat: quibus or-
dine singulas rite cultas vene-
retur. Altaria quoque vel des-
inet, aut colluct iisdem sacra
& dictata: in quibus veluti co-
stitutas, aut erectis in statuis
effigias menti reprecenteret.
Atque Virtutes eas haud infre-
iore loco quam sanctas Diuo-
rum reliquias: quin altiore
quoque honore dignissimas
existimate.

Ac ne quis error hac in re
euangelium subrepatur animeret
causas consilii dñe. Festis
arisque rite coli VIRTUTES
affirmo. 1. Quia, cur Sanctos
colamus, causa fuit Virtutes.

2. Deinde: In Diuis ipse
altissime super eminent Virtutes,
& per has magnas, ipsi sunt
magni. 3. Accedit gloria Sanc-
torum admiranda est, & vene-
randal at gloriosi evolant per
Virtutes. 4. Si vero etiam ad
Virtutum originem animos refer-
atis, eas ab æterno, à diuina
Prouidentia dimicant, velut
nebula, Fides, Spes, Charitas,
Punitio, & Religio sancta.
Quibus quid altius habet Ec-
clesia Dei in yniuersitate?

Iam vero, 1. Qua ab æter-
no existunt in Deo, & exis-
tent, quid ab ipso Deo re ipsa
dissent, nisi ratione mera, non
video. Quare ea tenus verum
eis Latriæ cultum, ut vni, ijsla-
demque cum Deo, debet ne-
mo dubitabit. 2. Qua vero
in Humanitate Christi, in qua
Deipara Maria eminēt confi-
cux, planeque beatæ; Hyper-
dulice venerationem depulcit.
3. Qua denique in ceteris Sâ-
cis eadem refidit; Dulce ob-
seruantia suo quodam iure
fibì vindicant.

Neque ijs nos Virtutibus
humanam asserimus naturam,
sed duntaxa Figuram tribui-
mus: & hanc non iuxta vilan-
earum subtantiam aliquam, sed
secundum vim & efficaciam
similem. Ea inquam ratione
modoque dicitis Orationem
Domini unam, & decem An-
gelicæ Salutationes ad memori-
am & honorem Humilitatis;
Pacis totidem &c. sicut por-
ro per singulos euntes, pie &
sancte Platerium per solutem.
*Cantate igitur Domino Canticum
Novum quia Mirabilia fecit.
Hucque Sermo S. P. Domini-
ci, quem ipse Sponso Maria no-
vello revelauit.*

APPENDICVLA.

Et hoc addo ex me, scribit
idem, ad S. Dominici dicta con-
firmando. Ita fecere solitam San-
ctam quandam legi. Et multos

Sanctos Nostros sic orasse: qui &
viderunt has Dominas in specie
super omnem estimationem pul-
cherrimas. Sicut si Ioanni Ele-
mynario visa fuit Misericordia
Dei: alteri Gratia Dei. Et vero
sacra Scriptura secundum Deum,
tota est in laudibus Virtutum,
ac virtutis virtutum, & S. Gre-
gorius adnotat.

HISTORIE CON-
TINAVITIO.

XVII. Sermonem istum S.
Dominicus, non eodem tem-
pore continuauit, sed tria vi-
ce diversa recitauit, die tamen
eodem. Nam tamen mane primâ
partem continuo post Diuinam
peracta: alteram de prandio
tertiam hora vespertina.

Quod autem S. Dominicus
inter dicendum illud sapientis
monuisset, omnes quotquot in
Dei gratia existarent, esde in
sele ipsius Reginas habere quin-
denas pariter & CL. Domincelas:
hoc vero non paucis admiratio-
nationem mouit, ad hasfitamen.
Idque ijs, qui eadem in
sacrosancto Sacramento con-
spirant. Quare Die postero,
conuenitur à percutiæntibus,
Ecqui fieri possit, etiam iustos
tanta in sele habere dona, &
suos ea latere possessores. Re-
bantur rem impossibilem.

Adhuc obstupuit Vir Sanc-
tus: & principio inquit: *Sunt
in yobis cor, viscera, & anima,
qua*

que nunquam tamen vidisti, sunt in malis vobis peccata multa, immania; nec tamen vidisti; Que si clara inveniremini, omnes simul moreremini. Ita nec Virtutes videbis in iustis, nec ipsi conspicuntur presentes. Excedunt namque omne vi sibilis imaginationem indecora, gratia, vi & efficacia.

Deinde secreta in oratione ad Deum vestius tacite & impensae obsecrabat ut duritiam populi miseratus, ficeret, quod diuinæ suæ clementiæ exprimere videretur. Eodem momento Dominus IESVM cum protinus ita sensibiliter eum alloquitur: Confide noli timere, Dic ei: Si velim intra quindam in ieiunij, orationibus, alijs que pjs exercitacionibz panitere, ac per sacra exhortologibz expiari, SS. Synaxis adire sumendum; fore ut ipsa illa in sece mutuo conseruerent. Illi sponte respondent, ac præstant. Plurimi ipse Sanctus Dominicus à confessionibus fuit. Ipsa die quinta decima, vtriusque sexus, omnis pene status & ordinis, SS. Eucharistiam ex ipsis S. Dominicis manibus accepterunt; Episcopo RODONENSI NOLENTE: cum Potestate seculari.)

Et plerique, dum SS. Corpus Domini sumerent, videbantur sibi carbonem ignitum recipere ut luxuriosi. In cons-

triti, lapidem avari, massam publicam indeutio: Idque ita, ut nullatenus valuerint. Illud vel ex ore emittere, vel per fauces transmittere. Quocirca protinus, mortis vicinæ metu, attriti animis purius sunt confessi & integrui, sicutie confessim factolanctam Eucharistiam summa cum consolatione intra se recipere valabant.

Quam plurimes quoque predicit. Vtio se oculis reddidit a spectabile, tum cuique in se ipso tum & in alijs sancte Communicatis. Simil tanta benedictionis diuinæ gratia delibuti adiprabantur, ut ex visionis vehementia extra se rapti, & à sensibus essent abstracti. Cernebant autem Reginas inter, Virginisque alias Dominum IESVM CHRISTVM, quem suscepserant, Sponsum Virtutum, Maria semper Virgine assistente. Neque mirum; quia in Deitate Eucharistia mundus est verius, quam in se ipso. Ea causa, qui rite SS. Eucharistiam suscipiunt, hi sunt, recipiunt.

Et quod est mirabile: non in Communione solum, sed in infantibus quoque, puerisque innocentibus eadem illa confixerunt, & pariter totam pene Curiam celestem. Causa liquet: quia sicut Deus in Beatis est omnia in omnibus, per

per gloriam sic & in viatoriibus est omnia in omnibus per gratiam.

Ex eo tempore omnia omnium studia in viam vera fuit Sanctum Dominicum. Dux ipse, Clerusque totus, viueraeque natio, beatos sele predicabant, si in Praefulem Britanniam Summum, illis habere cotigisset Sanctum Dominicum. Quem honorem ipso constantanter reculante, vim sine vi facta per artem excogitauit ista, inque executionem perdidit, ut per omnes oras Britanizæ severæ mandaret ne quisquam Sanctum Dominicum pedem afferre, patriaque finiter excedere, quo vel sic ad Praefulum adligeretur subeundum.

Sed frustra iacture rete ante oculos pennatorum. Nam S. Dominicus in Dei sele voluntatem dedit, & ecce sub oculis circumfidentem factus infusibilis, eripitur ex oculis vi diviniori, eripitur Britania: & ipso eo tempore est in Hispania repertus unde Pater eius fuerat oründus.

Dux in alteram diem iam omnem fieri apparatum mādarat, ut in dolenlem Pontificem crearetur: is enim id temporis vacabat. Anteversit autem ad Ducem rumor certus; Sanctū Dominicū comparare in momento desisse, neque dum apparetur visquam. Hic Dux mo-

vere omnia emittere quaqua versus indagatores, totaque Britannia perscrutari omnia; nec ceopto desistere. Iam solidum menseri accertina tenuerat investigatio; cum ecce per Hispanos certam nunciatur, Sanctum Dominicum iam ab mente ipso per Hispaniam prædicasse sequentibus signis.

Hic vero summa cunctos incepit admiratio, comperto S. Virum per Agilitatis, ac Subtilitas donum, eodem die ex Britania procul in Hispaniam diuina potentia transportatum fuisse. Ergo spes, animisque incolis reuertit prior. Frequentamus Legationes aliae super alias ad Sanctum Dominicum exorandum in Praefulum. Quibus ille: Evangelizans misit me Dominus, non Episcopari. Ita dicitur vestris; membris eorum, que viderunt, & recuperunt, inque Dei gratia, & timore perficiant. Nam si insides eas gratiam cognovissem, relatis erroribus in Dominum IESVM CHRISTVM occidissem.

Simili idem Sanctus Dominicus Compostellæ fecisse prodidit ut narrat noster F. IOANNES DE MONTE, qui fuit Iurius Vtriusque Magister, & SS. Theologiae Balaureus formatus; Sancti Dominicii Socius ante fundationem ordinis Prædicatorum: quando prædi-

Ita contigerint, Sancto Dominico solum tunc Canonico Regulari agente.

EXAMEN VISIONIS
THEOLOGICVM

XVIII. Quemadmodum autem fieri poterit, ut prædicta certi oculis visuerint, an Imaginatio: an simplici Intelligentia: an Corporali Visione de falso dubito.

Hoc scio; Personam viuentem Nouellæ Mariæ Sponsum, similia sibi vidiisse. Corporali Visione sic carni Omnia posuisse, haud opinor: de aliquibus tamen excellenteriam visionem aliquam non difficeror. Neque in toto Imaginaria esse visio potuit; quando Imaginatio non transcendent quantum, ut alicentia. Quia tamen deco ris apparentia ipso hoc mundo maior fieri in imaginatione queat, negarit nemo. Quare potissimum existimo, accedisse illa Intellectuali visione, cum adiuncta forti imaginatione. Quia intelligentia potest quid sine comparatione minus formosius & excellenter comprehendere, quam quod in corpore a esse rerum natura paretur. Deco enim minimus animæ rationalis excellenter est, & omni exceptione maior quam totius orbis corpori ornatu vniuersus.

Si queratur: Quonodo igitur

Virtutes apparerint humana species, cum habitus intellectuales non sint substantia sed accidentia? Et cur famina potius, quam specie masculæ Respondeo: 1. Antimæ, seu mulierum, siue viorum, Christi sunt sponsæ, at mulier tamen est ratio delpositionis: ideo in specie mulieribz apparetant. Vnde enim omnium Sponsus est filius IESVS CHRISTVS. 2. Accidens vero spiritale habere corpoream potuit figuram, colorem, & lignamenta: Quia, secundum Dionyl. Hilar. & August. Sicut Prophetis in Visione imaginaria, per velamina rerum sensibilium, infinitus diuinæ intelligentia, & per propuidicitate radius manifestabatur, quem radium Imaginatio Prophetarum non intelligebat quidem, diuina tamen phantasmatu consciebat. Sic & istæ Visions imaginariae, erant corporeæ, ut existimo, sed & iunctu suæ lumini diuina illuminationis quod ista videntium mentes, eleuabantur ad immensam quedam, ac diuina dona contundentes, tales per imagines representata. Sic Daniel, sic Iacob, &c. Mens tamen eorum haud quamquam infra corporea remanebat, sed à Deo ad aliorum euehebatur. Vnde quamvis imaginationes visæ, quodam deco rem suam, essent secundum imaginationem finitæ; quasi infi-

infinite tamen erant, respectu corporum, secundum mentem; Idque ex diuina desuper irradiatione.

Et hec S. Dominicus,

se fecisse, alicui personæ, scilicet Nouello Marie Sponso, satis mirifice demonstravit.

FINIS SERMONVM S.P. DOMINICI.

PARS QUARTA
BEATI
ALANI DE RUPPE
REDIVIVI.
DE
SERMONIBVS ET TRACTATVLIS
EIVS DEM.

CAPUT XXIV.

Sermo I. Auspicitor in Tertium Sententiavum F. ALANI de RUPPE, Ordinis Predicatorum Provinciae Francie, Nationis Britanicae: in Promotione sui Bacalaureatus, in alma Uniuersitate Roskieni, anno M. CCC. LXXI. in Oktava S. Augustini.

De admiranda Salutationis Angelica Dignitate.

THEMA:

Qui conseruit petram in fraga aquarum, & Rupe in fontes aquarum. Ps. 113.

Honorande Do. Doctor, sacra Pagina Professor emerite, ac Almæ Theologi-

æ Facultati Roskiensi Decane colendissime Preceptor, Tutor & defensor: Singularissimi Magistri, Doctoris, Bacalaurij tam Religiosi, quam Seculares, ceterique Graduati tanquam fontes vivi in Petra & Rupe Christi fundati, semper mihi amantissimi.

Lector hunc sermonem, accursive

Aa